

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, јуна 2006.

ШИРОКО ЗАТВОРЕНИХ ОЧИЈУ

Тако је то, понекад, у животу. Као у чувеној песми Десанке Максимовић у којој “издалека само дивимо се свему”, тако се и мој сан о независној Србији и српском пасошу који чекам ево већ 12 година “у туђини”, срушио у прах и пепео за само неколико дана. И то баш у време када је постао тако реалан и опипљив.

Додуше, имаћу ја (имаћемо ми) и српски пасош и “Боже правде”, ко зна, можда и круну и краља, али то, више, као и “љубав изблиза” код Десанке, неће бити то. Штавише, у устима је после свега прилично бљутав укус; о враћању Србији њене државности после 88 година робовања “југословенској идеји” није одлучило преко 6 милиона њених грађана са правом гласа, већ ни 250 000 грађана Црне Горе.

Црногорцима све честитке и свака част, али шта је са Србијом и “Србијанцима”?

Зар је могуће да нама нема ко да честита, ако се изузме оно млако и снебивљиво “живела Србија” Бориса Тадића, њеног председника?

И, шта даље, питање је сад. Да ли ће Мило Ђукановић успети у ономе у чему нису ни Кучан, ни Туђман, ни Алија Изетбеговић, ни Кирило Глигоров – да нас коначно научи памети и врати себи?

Или ћемо и кроз овај, као и кроз претходни век, попут јунака из последњег Кјубриковог филма, наставити да тумарамо “широко затворених очију”, тражећи нове савезнике, за нов државотворни пројекат, већи од нас самих...

КАЖИ ЗАШТО МЕ ОСТАВИ

Уместо да се пресабере, у ходу престроји, и настави у правцу којим је кренула (а то је, ваљда, према Европи), влада Војислава Коштунице упада у исту замку у коју је својевремено ушао и Милошевић проглашавајући све оне који неће са Србијом отпадницима и издајницима.

Прилично је наиван и неубудљив покушај да се таква политика одене у ново рухо причом о антиевропској суштини црногорског сепаратизма у тренутку кад Европа тврди да је са референдумом било све О.К., да се политика према “западном Балкану” неће мењати, и да је једини проблем како ће резултате референдума примити Србија.

А та иста Србија уместо да буде срећна што је ослобођена тешког бремена једне нефункционалне квази-државе каква је била СЦГ, наставља да кука и богоради. Те, да ли је гласање протекло у реду, те ко је све имао право гласа а ко није, све до оне најопасније тврдње коју изричу ДСС и Радикали, а која ће у Европи учврстити негативан имиџ Србије, - да су референдум у Црној Гори

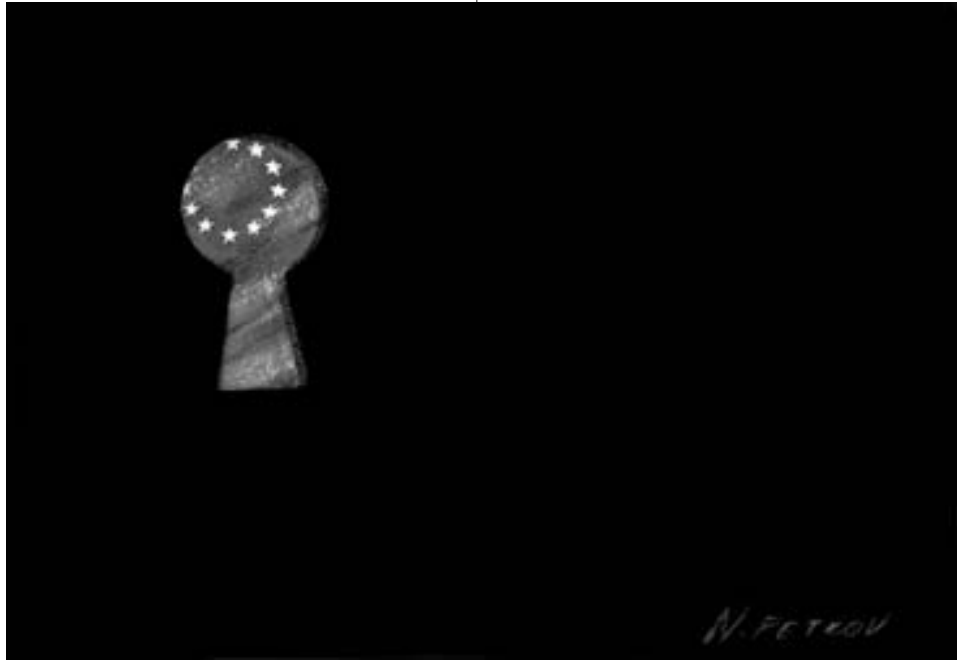
добили и црногорску независност изгласали Албанци и Муслимани?!

А истина је, претежно, на другој страни.

Црногорско бирачко тело било је и остало подељено и после референдума о чему сведоче његови тесни резултати. Државна заједница постојала је 3 године и то је било довољно да се Црногорци убеду да им је пут у Европу са Србијом много бржи и извеснији. Али, то је, по-

обавезивала и није ништа коштала. “Братски загрљај” постао им је претесан тек кад су увидели да Србија све више запада у политички хорсокак који Европа неће још дуго толерисати.

Видели су власт која се одржава у животу помоћу политичких компромиса са партијама и покретима који су 6-ог октобра 2000-те године могли (или, можда, морали) да буду стављени ван закона на основу

готово у финишу, било немогуће тврдити јер су управо у то време прекинути преговори о стабилизацији и асоцијацији са Европском Унијом због несарадње Србије са Хашким Трибуналом.

Вапај “остајте овдје, да заједно идемо ка санкцијама”, разумљиво, није могао да буде успешан предпреферендумски слоган и све се завршило како се завршило.

ТЕСКОБА БРАТСКОГ ЗАГРЉАЈА

Оно што мене као заклетог “србијанског сепаратисту” у свему овоме доводи до лудила је управо та чињеница да су Црногорци опредељујући се за разлаз са Србијом, у ствари испољили политички прагматизам.

Да је Србија, како се говорило у време Зорана Ђинђића и данас “на правом путу”, Црну Гору ништа не би спречило да се уз исту и даље “шлепује” кроз аморфну “државну заједницу” која је није ни на шта

постојећег Милошевићевог устава.

Видели су како изгледа “двосмерна сарадња” са Хагом у који се оптужени испраћају са блех музиком као да су државу не-знам-чиме задужили остављајући уцвелењу нејач и “верне љубе” са кључевима нових аутомобила и милионским свотама, - “донацијама” влади лојалних тајкуна.

И, што је најгоре, могли су да виде опште стање духова у земљи Србији које злослутно прети могућим враћањем на вредности с почетка деведесетих година које су и Србију и Црну Гору завиле у црно.

Зато је, без обзира на мафијашке мотиве Мила Ђукановића, прилично произвољна тврдња да су се Црногорци на референдуму одцепили од Срба и Србије. Много је ближе истини рећи да су се отцепили од једне бесперспективне, аутистичне и национално неодговорне политике која народу не пружа никакву перспективу.

ПОГЛЕДАЈ МЕ ОЧИМА ДЕТЕТА

Но, без обзира на који начин смо дошли до СРПСКЕ ДРЖАВЕ (то треба да буде тема, а не Црна Гора), дете је ту и ваља га љуљати. Искуство са Црногорцима, тј. чињеница да су се Срби по први пут “отцепили” од самих себе, морала би да нас све пресабере и наведе на преиспитивање многих митова од којих Југославија, или СЦГ, није ни једини ни најпогубнији.

Црногорски референдум убедљиво је показао да у савременом свету нема тих етничких или верских корена који ће, сами по себи, обезбедити кохерентност државне творевине. У данашње време, много је важнија реална цивилизацијска перспектива коју држава мора да пружи свим својим грађанима, па, пошто државу Србију морамо правити испочетка, врло је важно и то имати у виду.

Да би смо најзад створили модерну државу “Срба и других народа који у њој живе” (скоро јединствен предлог свих парламентарних странака за концепт новог Устава), морамо поћи од претпоставке да у по нечем полазимо од нуле, без обзира на завидну традицију “предјугословенске” српске државности. Тај поглед “очима детета” на будућу европску Србију подразумеваће и много рационалнији однос према оним митовима из прошлости који нас спречавају да коначно постанемо “једна мала, обична, досадна европска земља”, а не баук од кога беже и “браћа Црногорци”.

За такав повратак разуму не треба нека велика памет, потребно је само поново размислити о многим стварима које смо до скоро узимали “здро за готово”. Ево једног баналног примера, из кафане:

“Ко то каже, ко то лаже, Србија је мала? Није мала, трипут ратовала. И опет ће, АКО БУДЕ СРЕЋЕ!!”

Ако мислите да ово последње и није баш нека срећа, у вама можда чучи будући Српски Реформатор.

Ако мислите да јесте, пошаљите децу преко границе, па на будућим изборима у Србији – гласајте за Радикале. Бићете срећнији него икад.

subscription - припрема

Припремајућем се на листу КИШОБРАН и прилажем чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL./FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН
НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Поштом
овај лист
поштом
на доњу адресу,
и следећих
гванаесет бројева
КИШОБРАН-а баш
оштре поштом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3